

Sygn. akt V KK 190/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 czerwca 2021 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez jego obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt VI K (...),

postanowił

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną oraz obciążyć
skazanego J.S. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J.S. został oskarżony o to, że :

1. w okresie od grudnia 1989 r. do dnia 17 marca 2019 r. w S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną A.S. w ten sposób, że zarówno będąc pod wpływem alkoholu jak i po trzeźwemu wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi i obraźliwymi, zmuszał do określonego zachowania, kontrolował i poniżał oraz szarpał i bił a nadto w dniu 17 marca 2019 r. poprzez kierowanie wobec niej gróźb pozbawienia jej życia i zdrowia oraz wielokrotne uderzanie jej młotkiem w głowę zmusił ją do

określonego zachowania polegającego na udaniu z domu córki do miejsca zamieszkania przy czym spowodował u niej w ten sposób powstanie obrażeń w postaci licznych powierzchownych otarć i sińców w obrębie owłosionej skóry głowy, sińca okularowego, powierzchownych otarć naskórka i sińców obrębie klatki piersiowej oraz licznych powierzchownych otarć naskórka i sińców w obrębie obu kończyn górnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, przy czym działanie jego narażało pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu

tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. w dniu 17 marca 2019 r. w S. w domu przy ul. (...) groził swojej córce P. A. i zięciowi P. A. pozbawieniem ich życia i zdrowia, a nadto zniszczeniem mienia poprzez spalenie domu, które to groźby z uwagi na jego agresywne zachowanie wzbudziły w zagrożonych obawę, że zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.,

3. w okresie od grudnia 1989 r. do 17 marca 2019 r. w mieszkaniu zajmowanym wspólnie z pokrzywdzoną w S. oraz w innych miejscach, w których przebywał wspólnie z nią, przemocą polegającą na szarpaniu, ciągnięciu za włosy, podduszaniu, siłowym jej przytrzymywaniu, biciu po całym ciele oraz kierowaniu wobec niej gróźb pozbawienia jej życia i zdrowia wielokrotnie doprowadził swoją żonę A.S. wbrew jej woli do obcowania płciowego,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r.:

1. oskarżonego J.S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego w pkt. I, z tym że przyjął, iż oskarżony dopuścił się go w okresie od początku 1997 r. do 17 marca 2019 r., a nadto w dniu 17 marca 2019 r. groził pokrzywdzonej A.S. pozbawieniem życia i zdrowia przykładając jej jednocześnie nóż do brzucha, to jest występkę z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. oraz art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego w pkt. II, to jest występkę z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego w pkt. III, z tym, że przyjął, iż oskarżony dopuścił się go w okresie od początku 1997r. do grudnia 2018 r. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, to jest występkę z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 §1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone w pkt. 1 - 3 kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu J.S. karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności na skutek zastosowania tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 17.03.2019 r. godz. 2:30 i nadal,
6. na podstawie art. 41 a §1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się oraz zbliżania się na odległość mniejszą niż 30 (trzydzieści) metrów w stosunku do pokrzywdzonych A.S., P.A. i P. A. na okres 10 (dziesięciu) lat,
7. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 50.000 (pięćdziesięciu tysięcy) zł na rzecz pokrzywdzonej A.S.,
8. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci noża oraz młotka,
9. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci telefonu - N. nr IMEI (...),
10. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i odstąpił od wymierzenia mu opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonego.

Pierwszy z obrońców adwokat S. J. zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucił mu:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego, orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na znacznym przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i oparciu się w znacznej mierze na zeznaniach pokrzywdzonych, A. S., P. A. i P. A., jak i świadka, M. S., które nie powinny stanowić podstawy ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonego J. S., który konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, zaprzeczając zaistnieniu istotnych okoliczności tych czynów; przy jednoczesnym nieuwzględnieniu przez Sąd treści zeznań świadków H. N., I. S., S. J., E. K., J. K., E. S., S. B., R. Ś., którzy to świadkowie posiadali wiedzę odnośnie relacji panujących pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną, niezbędną dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, będący rezultatem powyższych naruszeń prawa procesowego, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu w punktach 1, 2, i 3 wyroku czynów, w sytuacji, gdy ustalenia Sądu w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego J. S. opierają się na fragmentarycznych zeznaniach A. S., P. A., P. A. i M. S., które są niezgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Opierając się na przytoczonych zarzutach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. od przypisanych mu w punktach 1, 2 i 3 wyroku czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Natomiast drugi z obrońców adwokat J.R. skarżąc wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 442 § 3 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie: poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie

materiału dowodowego, dokonana z naruszeniem zasady obiektywizmu, skutkującą przyjęciem, iż oskarżony J.S. dopuścił się czynu ciągłego przeciwko swojej żonie i swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstw 207 § 1 k.k., 157 § 2 k.k., 160 § 1 k.k., 190 § 1 k.k. oraz 197 § 1 k.k. to znaczy, że wielokrotnie z góry powziętym zamiarem znęcał się i doprowadzał ją do obcowania płciowego wbrew jej woli, gdy prawidłowa ocena tegoż materiału nie pozwala na takie uznanie, a tym bardziej przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw w tym zeznań:

- a) świadków A. S., M. S. oraz P. A. i uznanie ich za w pełni wiarygodne oraz przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych będących podstawą skazania, podczas gdy pełna i właściwa ocena materiału dowodowego tego nie potwierdza oraz
 - b) pominięcie ustaleń i wniosków opinii sądowo – psychiatryczno - seksuologiczno - psychologicznej w sprawie z której wynika, że zachowania oskarżonego w sferze seksualnej, w zakresie przypisywanych jemu gwałtów na pokrzywdzonej, nie odbiegają od typowych zachowań przyjętych i określonych normami współżycia społecznego i uznanie tego faktu za nie istotny do poczynienia ustaleń faktycznych, co zostało przez Sąd I instancji pominięte a w konsekwencji miało wpływ na wynik przedmiotowego postępowania;
2. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem J.S. kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jeśli uznać, że ich dokonał w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

W oparciu o przytoczone zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2020 r. :

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 - a) w ramach czynów przypisanych oskarżonemu J.S. w punktach 1 i 3 uznał oskarżonego J. S. za winnego tego, że w okresie od początku 1997 r. do 17 marca 2019 r. w S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną A. S. w

ten sposób, że zarówno będąc pod wpływem alkoholu jak i po trzeźwemu wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi i obraźliwymi, zmuszał do określonego zachowania, kontrolował i poniżał oraz szarpał i bił, a w okresie od początku grudnia 1997 r. - do grudnia 2018 r. w mieszkaniu zajmowanym wspólnie z pokrzywdzoną w S. oraz w innych miejscach, w których przebywał wspólnie z nią, przemocą polegającą na szarpaniu, ciągnięciu za włosy, podduszaniu, siłowym jej przytrzymywaniu, biciu po całym ciele oraz kierowaniu wobec niej gróźb pozbawienia jej życia i zdrowia wielokrotnie doprowadził swoją żonę A. S. wbrew jej woli do obcowania płciowego, a nadto w dniu 17 marca 2019 r. w S. poprzez kierowanie wobec niej gróźb pozbawienia jej życia i zdrowia oraz wielokrotne uderzanie jej młotkiem w głowę i przykładając jej jednocześnie nóż do brzucha, zmusił A. S. do określonego zachowania polegającego na udaniu się z domu córki do miejsca zamieszkania, przy czym spowodował u niej w ten sposób powstanie obrażeń w postaci licznych powierzchownych otarć i sińców w obrębie owłosionej skóry głowy, sińca okularowego, powierzchownych otarć naskórka i sińców w obrębie klatki piersiowej oraz licznych powierzchownych otarć naskórka i sińców w obrębie obu kończyn górnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, przy czym działanie jego narażało pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu

tj. za winnego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k., z art. 160 § 1 k.k. i z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

- b) uchylił orzeczenie zawarte w punkcie punkt 4 dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności;
- c) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczoną wobec oskarżonego karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 2 zaskarżonego

wyroku za przestępstwo z art. 190 §1 k.k. i wymierza oskarżonemu J.S. karę łączną 8 (ośmiu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w pozostałym zakresie - punkty 2, 5, 6, 7, 8, 9, i 10 - zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
3. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. S., P. A. i P. A. kwoty po 840 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. wywiódł adwokat S.J. na korzyść skazanego, zarzucając mu:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. art. 457 § 3 k.p.k., polegające na braku odniesienia się przez Sąd Okręgowy do podnoszonych przez obrońcę uchybień w wyroku Sądu Rejonowego i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami, wynikającymi z dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów, poczynionych przez Sąd Rejonowy, pomimo że ustalenia te były błędne, bowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, w szczególności poprzez przyjęcie przez Sąd Okręgowy za Sądem Rejonowym za wiarygodne i wystarczające do przypisania skazanemu J. S. popełnienia zarzucanych mu przestępstw zeznań złożonych przez A. S., P. A. i P. A. oraz M. S., mając na względzie to, że zeznania wskazanych świadków są niekonsekwentne, jak i że nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym w takim stopniu, by było możliwe przypisanie skazanemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie podniesionego w apelacji obrońcy skazanego J. S. zarzutu dokonania przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych, polegającego na uznaniu, że zgromadzone w niniejszej sprawie dowody w postaci zeznań A. S. w powiązaniu z zeznaniami M. S., P. A. i P. A. dają podstawy do uznania skazanego za winnego popełnienia zarzucanych mu

przestępstw, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wdanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez powierzchowne i schematyczne rozważenie zarzutu apelacji obrońcy, odnoszącego się do dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań A. S., P. A. i P. A. oraz M. S., jak i bezpodstawnego zdyskredytowania treści zeznań świadków H. N., I. S., S. J., F. K., J. K., E. S., S. B. i R. Ś., mających wiedzę odnośnie do relacji panujących pomiędzy skazanym i pokrzywdzoną, co skutkowało uznaniem przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych Sądu 1 instancji za prawidłowe, a w konsekwencji uznaniem skazanego J. S. winnym zarzucanych mu przestępstw, pomimo braku wystarczających podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym, a ponadto poprzez jedynie rzekome rozpoznanie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. postawionego wyrokowi Sądu Okręgowego i niewskazanie, z jakich przyczyn Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd I instancji dokonał oceny dowodów zgodnie z regułą zawartą w tym przepisie.

W oparciu o przytoczone zarzuty, na zasadzie art. 537 k.p.k., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna, co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

W obowiązującym systemie polskiego procesu karnego, postępowanie karne jest dwuinstancyjne, zaś kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona, jako że jej celem jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego już prawomocnych orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze, wobec czego w toku

postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych. Innymi słowy, zapadłe w wyniku dwuinstancyjnego postępowania karnego orzeczenia objęte są domniemaniami ich trafności, zaś ocena zebranych w sprawie dowodów pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 7 k.p.k. i ochroną właściwej procedurze karnej zasady bezpośredniego kontaktu sądów orzekających z dowodami. Ta ostatnia zasada ma znaczenie szczególne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. IV KK 15/20).

Analiza zarzutów kasacyjnych, jak i argumentacji powołanej na jej uzasadnienie prowadzi do wniosku, iż w istocie stanowią one powielenie podniesionych wcześniej zarzutów podniesionych przez obrońcę w apelacji.

Powtórzenie w kasacji zarzutów, które były przedmiotem apelacji może być skuteczne tylko wtedy, gdy Sąd II instancji nie rozpozna ich w ogóle, bądź rozpozna nienależycie i nie odniesie się do poszczególnych zarzutów w uzasadnieniu orzeczenia, stosownie do wymagań art. 457 § 3 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2000 r., sygn. akt II KKN 332/00), co jak wskazuje lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P., nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy jednoznacznie stwierdził, iż „wbrew przekonaniu obrońcy Sąd Rejonowy dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez przekraczania swobodnej oceny dowodów oraz jakichkolwiek przepisów procedury. Przekonanie bowiem o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów.(...) Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadków A. S., M. S., P. A., a także P. A., w której Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom tych świadków w całości. Sąd I instancji dokonał szczegółowej analizy i oceny zeznań tych osób, co znalazło wyraz w treści uzasadnienia - k. 560, 561, dlatego też nie ma potrzeby powielania tejże oceny w tym miejscu. Ocenę zeznań A. S., M. S., P. A. oraz P. A. Sąd II instancji w pełni aprobuje i do niej odsyła. Niezrozumiały dla Sądu Odwoławczego i nietrafny okazał się zarzut obrońców, którzy zarzucali, że początkowe zeznania A. S. były ogólne, zaś następnie podczas kolejnych przesłuchań doprecyzowane w zakresie form znęcania się nad nią oskarżonego, tj.,

że zeznania te ewoluowały. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, zeznania pokrzywdzonej obfitowały w elementy powodujące dyskomfort w świadku, gdyż dotyczyły intymnej i wstydlivej części jej życia, pokrzywdzona często emocjonalnie reagowała na treści przedstawiane jej przez Sąd. Sąd Okręgowy nie widział powodów, aby podważać ocenę zeznań pokrzywdzonej dokonaną przez Sąd Rejonowy w jakimkolwiek zakresie. Nie dziwi, wbrew przekonaniu obu obrońców, że pokrzywdzona mimo wielu negatywnych zachowań oskarżonego wobec jej osoby nie zgłaszała tych okoliczności członkom swojej najbliższej rodziny, jak i organom ścigania. Wszakże chodzi o sytuację, w której oskarżony pozbawiał swoją małżonkę godności i traktował ją przedmiotowo. Zrozumiałym jest, że pokrzywdzona miała opory przed informowaniem świata zewnętrznego o swojej sytuacji spowodowanej zachowaniem najbliższej osoby w postaci małżonka i ojca wspólnych dzieci. Pokrzywdzonej niewątpliwie mógł towarzyszyć w tym zakresie wstyd przed opinią rodziny i środowiska zewnętrznego, w postaci chociażby znajomych, jak również rozgoryczenie i strach, które hamowały ją przed informowaniem o sytuacji innych osób, w tym zgłoszeniu się do Ośrodka Pomocy Rodzinie (niebieska karta), czy lekarza. Za niemające znaczenia z punktu widzenia rozstrzygnięcia należy zdaniem Sądu Okręgowego uznać dywagacje obrońcy adw. S. J. dotyczące powodów zawarcia związku małżeńskiego przez Państwa S. Obrońcy natomiast przedstawili własną interpretację zeznań A. S., która w ocenie Sądu II instancji nie zasługiwała na uwzględnienie. Prawidłowa i w pełni zasługująca na akceptację okazała się zdaniem Sądu Okręgowego również ocena zeznań świadków w osobach funkcjonariuszy policji, dokonana przez Sąd I instancji. Sąd podzielił również w całości ocenę zeznań świadka w osobie brata oskarżonego E. S., dokonaną przez Sąd I instancji, jako nieprzydatnych dla rozstrzygnięcia, a to z powodu, że świadek nie posiadał szczegółowych informacji na temat relacji pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną, natomiast większość zdarzeń wskazanych w zarzucie miała miejsce w zaciszu domu rodzinnego i jedynymi osobami, mającymi wiedzę na ich temat byli małżonkowie J.S. i A.S. Zdaniem Sądu nie miały racji bytu i pozostawały obojętne z punktu widzenia prawidłowości oceny zeznań świadków I. S., H. N., S. J., F. K., J. K., S. B. oraz R.Ś. zastrzeżenia zgłoszone do oceny zeznań tychże osób przez obrońcę

oskarżonego adw. S. J. Ocenę zeznań ww. świadków dokonaną przez Sąd Rejonowy Sąd II instancji w pełni akceptuje. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego adw. S.J. dotyczący wzajemności zachowań małżonków w kontekście zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 207 k.k. jako okoliczności wykluczającej znamiona przestępstwa znęcania się. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się bowiem żadnych nieprawidłowości w ocenie wyjaśnień oskarżonego S. dokonanej przez Sąd I instancji. W pełni zasługiwał na aprobatę wniosek Sądu Rejonowego co do tego, że wyjaśnienia J. S. były w przeważającej mierze niewiarygodne, także w zakresie w jakim, oskarżony forsował wersję, że podejmowane przez niego działania stanowiły jedynie próbę obrony przed żoną.(...) W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił normie art. 5 § 2 k.p.k., choć i taki zarzut stawia apelujący adw. S. J. Zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy art. 5 § 2 k.p.k. ma stanowisko Sądu rozstrzygającego daną sprawę. To Sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich nie wyjaśnienia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli wątpliwości w sprawie podlegającej kontroli nie miał Sąd pierwszej instancji, a tak w istocie było, czemu dał wyraz w swej motywacyjnej części rozstrzygnięcia, to zarzut stawiany zaskarżonemu wyrokowi nie mógł zostać uznany za skuteczny. Jest tak, tym bardziej że obrońca nie przekonał, iż istotnie w sprawie tej określone okoliczności budzą wątpliwości. W żadnym wypadku nie może być mowy o tym, że tak sformułowany zarzut może uzasadniać w sposób przekonujący złamanie zasady *in dubio pro reo*. Uzasadniając zarzut w tym zakresie, skarżący w istocie wdaje się w polemikę z sądem *meriti*, przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego i czyni to w sposób wybiórczy. Sąd Okręgowy ocenę dowodów, zaprezentowaną w motywacyjnej części wyroku całkowicie akceptuje i do niej odsyła.”

Przytoczony wyżej fragment uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż sąd *ad quem* odniósł się szczegółowo i w sposób wyczerpujący do wskazywanych w apelacji obrońcy rzekomych uchybień Sądu *meriti* i wyjaśnił z jakich powodów zaaprobował ocenę materiału dowodowego przeprowadzoną i przedstawioną przez ten Sąd, a zatem nie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na względzie należało orzec , jak sentencji postanowienia.

